

Hoofdstuk 1: Europa.

September 1973, eindelijk is het zover en kan ik mij gaan losmaken van de verstikkende omgeving van mijn ouderlijk huis. Vrijheid!

Na mijn achttiende verjaardag ben ik met een studentenkaart van een vriend in de nachtploeg van Douwe Egberts gaan werken. Elke week krijg ik mijn loonzakje, zo komt mijn eigen naam nooit aan het licht. Veel verdienen doe ik niet, een gedeelte gaat elke week op aan hasj wat bijna iedereen rookt in de pauzes, de hele nacht door. Zo heb ik na drie maanden tweeduizend gulden gespaard.

Ik weet al drie jaar dat ik naar India wil maar mijn ouders hebben me overtuigd dat ze me, zolang ik nog geen achttien ben, zullen tegenhouden, op laten halen door de politie of zelfs door Interpol in het buitenland. Omdat volgens mijn informatie guldens daar onbekend zijn en travellercheques niet overal gewisseld kunnen worden, besluit ik om alles te wisselen in D-marken. Nadat ik mijn vaccinaties bij de GGD heb gehaald, een paspoort bij het gemeentehuis, een echt goede slaapzak, een legerpukkel, malariapillen en nog wat andere medicijnen, heb ik nog twaalfhonderd mark over. Na de laatste omhelzing van mijn huilende moeder die me nog gauw een reep chocolade toestopt vertrek ik naar de Berekuil met een liftbord: India.

Ik word al snel opgepikt en babbel van de ene naar de volgende lift. 's Avonds ben ik al in Frankfurt en loop achter een benzinepomp het bos in, schuif mijn slaapzak in m'n eenpersoons tent, een waterdichte hoes met een paal bij de ingang

waar mijn bagage ook nog net droog kan staan, en slaap voor het eerst in volledige vrijheid.

's Ochtends word ik wakker van het geraas van de snelweg en is mijn slaapzak toch nat van de condens. Na de laatste chocolade loop ik door het bos naar de benzinepomp. Zonder enige moeite lift ik Duitsland door en word ik constant uitgenodigd voor een kopje koffie, soms zelfs een complete maaltijd. Ik geef geen cent uit. Nadat ik een lift naar Wenen heb gekregen biedt iemand me een lift naar Budapest aan. Ik twijfel even want het lijkt nogal uit de richting maar aan de andere kant schiet het wel lekker op.

's Nachts aangekomen. Wat een grauwe stad met een enorm stinkende Donau. Daarbij is het voor het eerst dat ik in een land kom waar ik de taal niet spreek. Er is heel weinig volk op straat maar na een eind lopen kom ik een groep studenten tegen die Duits spreken en me uitnodigen in de laatste kroeg die nog open is. Binnen is het warm en druk, er zijn veel studenten en er wordt druk gedebatteerd. Na een paar drankjes die natuurlijk door hen betaald worden, ook al dring ik erop aan om mee te betalen, word ik door hen uitgenodigd om op de campus te overnachten. Ik moet wel langs de portier worden gesmokkeld, want bezoek en zeker buitenlanders zijn verboden in hun krappe kamers van ongeveer vier bij vier meter met twee stapelbedden, twee bureaus en een kast. Het is er propvol.

Ik kruip tussen bergen kleren en boeken en slaap als een blok. 's Ochtends om zes uur begint de luidspreker aan de muur te kraken en brult een militante stem bevelen waarna marsmuziek de hele ruimte vult door het krankzinnige volume. Ik moet zo snel mogelijk de campus uit en kan nu pas zien

hoe groot de kolos is waar ik heb overnacht. Ik moet door een gigantisch trappenhuis met duizenden studenten die allemaal gehaast zijn. De stank van urine is overal. De gescheurde muren zijn overdekt met schimmels in allerlei kleuren. Het is net licht en naar buiten lijkt moeilijker dan naar binnen. Ik krijg nog wat brood, kaas en tomaten toegestopt en voor ik het weet sta ik buiten in een wijk ver van de snelweg. Na veel lopen richting zuiden kom ik aan de rand van de stad. Echte snelwegen kent dit land niet, veel verkeer is er ook niet behalve boerenkarren, paard-en-wagen, en af en toe een voorbij razende Mercedes.

De boeren zijn best vriendelijk, maar het schiet niet echt op, het lijkt alsof ik hier nooit meer wegkom totdat er toch één van de voorbij razende Mercedessen stopt en een heel dikke man geperst in een strakzittend kostuum me in perfect Duits uitnodigt om iets te gaan eten. In een restaurant waar ik overdadig veel vet varkensvlees krijg vraagt hij me de oren van m'n lijf. Hij wil alles van me weten. Gelukkig staat daar een goede lift en overdadig veel eten tegenover. Het schiet lekker op in de Mercedes. Zo kom ik dezelfde dag in het donker in Belgrado. De stad komt midden in de nacht nogal bedreigend over. Ik voel me erg onzeker en weet niet waar ik ga overnachten. In de legerdump heb ik ook een dolk van twintig centimeter gekocht die ik altijd goed zichtbaar op m'n heup draag. In het centrum zie ik alleen heel onguur volk, zwervers, zigeuners die me allemaal heel nieuwsgierig aanstaren, totdat een oud vrouwtje me gebaart om bij haar te overnachten.

Na veel twijfels besluit ik om toch met haar mee te gaan want ze is m'n beste optie ook al vertrouw ik haar ook niet. We lopen eindeloos door verlaten straten, wijk na wijk, totdat